

שקרים שחורים

אלסנדרה טורה

"יש בספר הזה הכלל מתח, מסתורין, תשוקה ואהבה עוצרת נשימה.
אלסנדרה טורה משחקת לנו בראש בכתיבתה האינטליגנטית, ואנחנו שבויות."*

הוצאת א(ה)בות

אלסנדרה טורה שקרים שחורים

מאנגלית: תם פררו

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

אלסנדרה טורה
שקרים שחורים

Alessandra Torre
BLACK LIES

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל וגלי אבני
עורכת: ענבל כהן זיליאני
עריכה לשונית: שפרה רווה
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

BLACK LIES by Alessandra Torre.

Copyright © 2014 by Alessandra Torre

Published by arrangement with Avon, an imprint of HarperCollins Publishers.

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2021 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות הוצאת ספרים בע"מ

נדפס בישראל 2021

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2021

מסת"ב 978-965-7029-31-2 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

ספר זה מוקדש ל:

וונדי מץ

סוֹבִי ♦ הביאו לי אלפא! ♦

קילי צ'אטפילד

קארן לוסון

מריון ארצ'ר

ליוויתן את הספר הזה עוד כשהוא היה פצצת אנרגיה חצי-גמורה. תודה על השיחות בשעות הלילה המאוחרות. על ההתעסקות הבלתי פוסקת בדפים האלה. תודה שהערתן לי על נקודות התורפה שלו והתעסקתן באובססיביות בנקודות החוזק שלו. בלעדיכן זה לא היה אותו הספר.

פרולוג

השקפתי על הדירה של מולי, בית טורי כתום בסגנון ים־תיכוני עם אדניות מלאות פרחי היביסקוס בוורוד עז. הג'יפ שלו עמד שם, קופסה מכוסה נתזי בוץ שכל כולה גבריות אמריקאית מוקפת מכוניות זרות. חלפו עשרים ושתיים דקות מאז שהוא נכנס, ידיו תחובות בכיסי הג'ינס שלו, ראשו מורכן, צועד מבלי לחשוב, כאילו עשה את הדרך הזאת מאות פעמים.

ציפורני בגוון־הניוד טפחו על מוט ההילוכים. לרגע עצמתי את עיני והנחתי למשב האוויר מהמזגן לשטוף אותי. היה לי תור לעיסוי בעוד שעה, אז המצב הזה צריך היה להיפתר בקרוב, אחרת אאחר לדייט שלי עם הידיים של רוברטה.

ראיתי תנועה, בדירה העליונה מימין. הדירה שלה. דלת נפתחה וראשו של לי נע במהירות לאורך המסדרון הפתוח ובעקבותיו הופיע ראש בלונדיני, היא משכה בחולצתו ונופפה בזרועותיה בפראיות. יכולתי לדמיין אילו מילים יוצאות מפיה. לי, אל תלך. לי, זה לא מה שאתה חושב שזה! תהיתי אם המילה "אהבה" יצאה מפיה, אם מערכת היחסים שלהם כבר הגיעה לשלב הזה.

הוא נעלם בגרם המדרגות. רכנתי קדימה והצטערתי שאין לי משקה, משהו שאוכל לפתוח וליהנות ממנו בזמן שכל העבודה הקשה שלי הניבה פרי. זה חייב להצליח. זה חייב לקרות. הוא לא יכול להיות שלה. הוא שלי.

ראשו עלה וירד בין המכוניות ופניו התגלו כשהתקרב אל הג'יפ שלו. הבעתו היתה נחושה, תווי פניו נוקשים, מעולם לא ראיתי את

המבט הזה על פניו אבל הכרתי אותו היטב. נחישות. החלטיות. קפצתי את ידי בהתרגשות וראיתי את פניה נגלות לעיניי, מוכתמות מדמעות, עיניה היו פעורות ופיה נע ללא הרף, שדיה הענקיים עלו וירדו כשהיא צעקה משהו ואחזה בכתפיו. רציתי לפתוח את החלון, רק טיפה, רק כדי לשמוע את חילופי הדברים, רק כדי להתענג על הרגע הזה עוד קצת.

בדיוק. תסתובבי ותרחיקי את התחת היפה שלך מהגבר הזה. הוא כבר לא יגע בפנים שלך. הוא כבר לא יעשה אהבה עם הגוף שלך. הוא שלי. אני אתפוס את מקומך.

ראיתי אותו נכנס לרכב, טורק את הדלת כה חזק עד שהיא נרתעה לאחור. ואז הוא נעלם בחריקת גלגלים – הצליל היפה ביותר בעולם, הרבה יותר טוב מהפנטזיות שלי – צליל סופי שהשאיר אותה עומדת במקום החניה הריק, דמעות שחורות ממסקרה זולגות במורד לחייה, וזעקתה כה חזקה עד ששמעתי אותה מבעד לחלונות הכהים שלי. ניצחתי. חייכתי, הענקתי לעצמי פִּיף דמיוני, והעברתי את המרצדס להילוך קדמי. השתלכתי בתנועה ונסעתי דרומה. אולי אחרי העיסוי אעצור במשרד של החבר שלי. אביא לו כריך. אחגוג את ניצחוני לצד הגבר האחר שבחיי.

קדימה. תשפטו אותי. אין לכם מושג מה האהבה שלי טומנת בחובה.

אני אוהבת שני גברים. אני מזדיינת עם שני גברים. אם נראה לכם שכבר שמעתם את הסיפור הזה, אתם טועים.

חלק 1

זה אומנם סיפור אהבה, אבל לא יהיה קל לקרוא אותו.

פרק 1

כל חיי תמיד היתה לי תוכנית. אני חושבת שההורים שלי התיישבו ותכננו הכול עוד לפני ההיריון. הם חצבו אותה לתוכי באמצעות תזכורות תמידיות ומשטר נוקשה של דוגמה אישית. נולדתי לחיי מותרות, הם לא דרשו ממני לעשות דבר – חוץ מהכול. ממוצע ציונים מושלם היה הכרחי, אף על פי שלעולם לא תהיה לי עבודה. לימודים באוניברסיטה יוקרתית היו בגדר חובה, אבל רק מפני ששם אפגוש את בעלי. אסור היה לגוף שלי לשאת משקל עודף כלשהו, משום שזה יהיה מקור לבושה, אבל לא יכולתי לחשוף אותו משום שזה לא יהלום את מעמדי.

התוכנית היתה פשוטה. לרכוש תואר מכובד בזמן שמעצבים אותי בדמותה של האישה המושלמת. להתחתן מהר. לתמוך בבעלי תוך כדי עיסוק בתחומי העניין האחרים שלי, כמו עבודת צדקה וניהול משק בית.

התוכנית מעולם לא מצאה חן בעיניי. חיבלתי בה בכל דרך פאסיבית-אגרסיבית אפשרית. בגיל מוקדם למדתי להסוות בוגדנות מאחורי חיוך מתוק וארשת פנים תמימה. בעיניי הוריי, התנהגתי יפה. פרחתי. הייתי בדרכי להפוך לאישה שראויה לדי-אן-אי שלהם. בפועל, המתנתי לרגע הנכון, הנחתי את כל היסודות השחורים לקראת היום הגדול: יום הולדתי העשרים וחמישה.

***

לפני 8 שנים

עשרים וחמישה נרות. העובדה שקיבלתי עוגת יום-הולדת היתה מגוחכת. זאת מסורת שצריכה להסתיים אחרי שנות העשרה. אבל הנה היא, ככלות הכול, בזרועותיה הדקיקות של אימי. אימא, הבבואה המושלמת של העתיד שלי, אם העתיד שלי יכול בוטוקס והזרקות, שפתיים קפוצות וגבות מרוטות בהגזמה. חייכתי מפני שזה מה שציפו ממני. הנחתי לה לשיר את השיר, קולו של אבי דעך אחרי המילים הראשונות כשצלצול הטלפון שלו לכד את תשומת ליבו. חייכתי למצלמה וכיביתי את הנרות. פספסתי שלושה בכוונה וראיתי את עפעפיה של אימי מרפרפים קלות, אם כי חיוכה נשאר במקומו.

היא פרסה את העוגה, וניחוח של שאנל מס' 5 ריחף מעל לשולחן כשהיא הגישה לי את הפרוסה הקטנה ביותר שיכלה לפרוס. פרוסה מהאמצע, הרחק מקצוות העוגה המושחתים. ואז אכלנו, שלושתנו מפוזרים על פני שולחן לשניים-עשר איש, כשהצליל היחיד שממלא את החדר הוא שפשוף כלי הכסף על צלחות החרסינה. אבא קם ראשון, זנח את צלחתו ונישק את ראשי. "יום הולדת שמח, מתוקה." ואז נשארנו רק אימא ואני, והחקירה החלה.

"את יוצאת עם מישהו?" היא הניחה את המזלג שלה. הרחיקה את פיסת העוגה שבקושי נגעה בה ונעצה מבט נוקב בפרוסה שלי. "לא." חייכתי כפי שלימדו אותי. תמיד חייכתי. חיוכים מסוויים רגשות.

"למה לא? את בת עשרים וחמש. נשאר לך רק עוד כמה שנים טובות."

"אני מאושרת, אימא. אני אמצא מישהו בקרוב." "לדעתי את צריכה לתת לג'ף רוצ'סטר הזדמנות נוספת. יצאת איתו כמעט שנתיים." ארבעה חודשים. ארבעה חודשים שהפכנו למערכת יחסים בדיונית של שנתיים כדי לרצות את הוריי ולשמור על העובדה שהוא גיי בסוד.

"שמעתי שג'ף במערכת יחסים. וממש לא היתה בינינו כימיה."
לקחתי עוד ביס מהעוגה ונהייתי מהכאב שעלה בעינייה כשבלעתי.
"כימיה לא חשובה. הוא ממשפחה טובה – הוא יפרנס אותך."
קרן הנאמנות שלי תפרנס אותי. לא הייתי צריכה מערכת יחסים
ללא כימיה, ידעתי שזה יגזור עליי חיים בכלא מלא חיוכים מצויירים
מעל טירוף. ויוביל אותי לדיכאון בגיל מוקדם והתמכרות לתרופות
מרשם. אבל לא רציתי להזכיר את קרן הנאמנות. לא כשבעוד שעה
אסיים את המסיבה הזאת ואעשה את דרכי היישר אל הבנק.
"ג'ניס וילקנס סיפרה לי שהיא ראתה אותך עובדת בעיר התחתית.

בבקשה תגידי לי שזה לא נכון."

חייכתי. "יש לי תואר במדע כמותי. הרעיון שאשקול לעשות בו
שימוש הוא לא מופרך. אני מייעצת לחברה רפואית. מפקחת על כמה
ניסויים של מנהל המזון והתרופות."

"בבקשה אל תעשי את זה. עבודה מובילה למתח, ומתח גורם
להזדקנות מוקדמת. ונשארו לך רק –"

"עוד כמה שנים טובות." סיימתי את המשפט שלה בטון קליל.
לקחתי עוד ביס מהעוגה. גירדתי את כל שאריות הציפוי מהצלחת
והחלקתי את המזלג לתוך פי. מצצתי את המתכת. הרגתי חלק קטן
מנשמתה של אימא שלי.

"עבדנו כל כך קשה כדי להעניק לך חיים טובים."

"ויש לי חיים טובים. עשיתם עבודה נהדרת, ואני מאוד מאושרת."
"מה לגבי נד וימבל? שמעתי שהוא ויורשת הקוסמטיקה ההיא

נפרדו."

הנחתי את המזלג, הצמדתי את כפות ידי מתחת לשולחן וחייכתי.
כעבור שעות ספורות יצאתי מבית הוריי עם שקית מתנות
שהכנסתי לתא המטען של מכוניתי. קרדיגן מקשמיר. עגילי ספיר
מאבא שלי. ספר של נורה רוברטס, תחת שם עט אחר, בכריכה רכה
מבקי, העוזרת שכנראה ידעה עליי יותר פרטים משני הוריי גם יחד.
היא זאת שניקתה את הקיא שלי מחדר השירותים לילה אחד כשהייתי
נערה מתבגרת והשתכרתי. היא זרקה קונדומים, חפיסות גלולות

למניעת היריון, ובקבוקי וודקה. היא חיבקה אותי בגיל חמש־עשרה, בפעם הראשונה ששכרו לי את הלב, תודות למיץ' ברוקרץ' – שלא היה ראוי לכתולים שלי, לא כל שכן לדמעותיי.

המתנה האמיתית שלי לא היתה בתא המטען. אלא בתאריך, בניירת של קרן הנאמנות שהושלמה לפני יום הולדתי הראשון. שניים־עשר מיליון דולר חיכו לי בחשבון משותף שהיה מחוץ להישג ידי מעל לעשור. באמצעות התאריך הזה, באמצעות המסמכים עליהם עמדתי לחתום, אהיה חופשיה מהוריי, מציפיותיהם ודרישותיהם, מהנטייה שלהם להשתמש בכסף הזה כדי לשלוט בי בעשרים השנה האחרונות. נסעתי למשרד עורכי הדין, וכעבור חצי שעה הייתי אישה חופשיה. הרשיתי לעצמי לחייך חיוך קטן – חיוך אמיתי – כשיצאתי ממשרדי ג'קסון את סקוסטדייל. וקרנתי מאושר כשהגעתי לבנק והעברתי את הכספים לחשבון עובר ושב שהיה כל כולו על שמי.

ואז, חירות. זאת היתה הרגשה מעולה. הורדתי את גג המכונית הנפתחת וצרחתי אל הרוח. חגגתי את הערב עם אחד מאנשי שירות החניה של הבניין שלי – ילד בן עשרים ואחת שלא החזיק מעמד יותר מעשר שניות, אבל הביא לי מריחואנה מעולה וצחק מהבדיחות שלי. היתה זאת התחלה עצובה לחיים החדשים שלי.

פרק 2

לפני 3 שנים

את שני העשורים הראשונים של חיי ביליתי בתכנונים, בהמתנה לרגע שבו אוכל לנטוש את התרבות הזאת. להשליך מעליי את הקרדיגן והנימוסים ולזנק היישר אל החיים. לרקוד לאור הירח. לעשן סיגר. לרכוב על אופנוע ולהתאהב מכל סיבה שאינה מעמד חברתי. היו לי חלומות רומנטיים על מלצרות, טרמפים ברחבי אמריקה, רציתי לנשק בחור זר, וגל של אפשרויות לא ידועות הציף אותי. שנאתי כל פסיק בסביבה שלי והשתוקקתי לברוח ממנה. רציתי לעזוב את ארוחות הערב הרשמיות, את הבזז המושרש כלפי אחרים, את הגבות המורמות בשיפוטיות. רציתי את הסוף־טוב־הכול־טוב שבסרטים. חיים שבהם חברי המשפחה שלי מספרים איך עבר עליהם היום בזמן שהם סועדים מסביב לשולחן עגול. רציתי לבקר בעולם שבו אימהות מחבקות את הבנות שלהן כשהן נחבלות ומנחמות אותן אחרי דייטים ראשונים שלא צלחו. החלום שלי לבש צורה, היו לו פנטזיות מפותחות לגמרי, והעתיד שלי נראה ברור כמו עברי. ביום הולדתי העשרים־וחמישה, הרגשתי חופשיה. מלאת תקווה ואפשרויות. היום הראשון של שארית חיי.

אבל, כעבור חמש שנים, עדיין הייתי תקועה. היו לי כמה לילות פרועים. זיינתי כמה זרים עם ידיים מחוספסות. ביקרתי במכולת וקניתי נקניקיה בלחמנייה. ביקרתי בטיחואנה ובסופו של דבר הבנתי שלעולם לא אחזור אליה. ואז... כמו ציפור נודדת, ריחפתי בחזרה

לעולם הזה. התמקמתי בו שוב מבלי משים. כעבור חמש שנים, עדיין הייתי מוקפת באותם אנשים מנעורי. בחברים שלא היו חברים במסיבות שבהן כולם חייכו אבל אף אחד לא נהנה. במקום שבו החיים היו מרוץ מתמשך להתעלות זה על זה, ומלכת הנשף נשארה אותה הכלבה שאף אחד לא אהב אבל כולם נמשכו אליה כמו תולעים לבשר. הייתי צריכה לברוח מהחיים האלה, הייתי צריכה למצוא משהו שונה, הייתי צריכה לפלס נתיב משלי, אבל היה לי קשה לברוח מהעולם היחיד שאי פעם הכרתי.

האישה הופיע בפתח הדלת מאחורי, כובע הנהג שלו בידו, והביט בעיני מבעד למראה. "אני אחכה בחוץ, תגיעי כשתהיי מוכנה לצאת לאירוע, מיס פיירמונט."

"תודה. אני אצא עוד מעט."

הוא הנהן, נפנה ללכת, ומבטי חזר למראה. עיניים חומות מוקפות בפס עדין של צבע שוקולד מנטה. די איפור להסתיר את הפגמים, אבל לא יותר מזה. אלגנטי, לא זנוני. אימי אימנה אותי היטב. הבטתי בעיני וניסיתי למצוא את האדם שבתוכן. במראה נשקפה האישה שחונכתי להיות. שמלת מעצבים עדינה אך מתוחכמת. חזות מהוקצעת, מהשיער ועד לעקבים. התבוננתי בקליפה שלי ותהיתי מדוע אני לא יכולה לבקוע מתוכה. הערב תעריך גאלה לגיוס כספים לטובת ארגון שהיה קרוב לליבי. אירוע חשוב שאסור היה לי לפספס. אולי מחר אוכל לפתוח דף חדש. לנסות לעוף שוב מהקן ולחיות חיים אמיתיים ומאשרים. מרחתי שכבה של גלוס שקוף מעל לשפתון ונמנעתי מלהביט לכבואה שלי בעיניים.

***

"ברנט שארפ."

"ליאנה פיירמונט."

"השיער שלך מוצא חן בעיניי."

"אני לא זונה."

הפה שלו לא זז, אבל עיניו התחממו. "אני יכול להעלים מזה עין." חמש השורות שפתחו את פגישתנו הראשונה נאמרו שעתיים לאחר תחילת אירוע גיוס הכספים. כמה לא רומנטי. האשמתי את האלכוהול בתגובתי הבוטה, מאחר שכבר חיסלתי שתי כוסות יין מרלו שהרגיעו קלות את התיעוב העצמי שהרגשתי.

אחזתי ביד שהושיט לי ולחצתי אותה בחוזקה שעה שבחנתי אותו. זיהיתי את שמו בשנייה ששפתיו היפהפיות ביטאו אותו. מבחינה מסוימת, עקבתי אחרי הגבר הזה מאז שהצטרפתי לארגון "נוער חסר בית באמריקה".

ברנט שארפ. גאון. מיליארדר. פילנתרופ.

הוא היה נאה עוד יותר מששיערתי לעצמי, התמונה הקטנטנה בה השתמשו בהודעות לעיתונות לא היתה יצוג נאמן של תווי פניו. היא בהחלט לא עשתה עימו צדק כלשהו, הוא היה ראוי לככב על שער של מגזין *GQ*. אבל במיוחד הופתעתי מהעוצמה שלו. הוא הביט בי כאילו אני בעיה והוא סוקר את נשמתו בחיפוש אחר פתרון. הוא גם נראה מרוצה להפליא משיערי, שכן עיניו עזבו את שלי תכופות וננעצו במחלפותי הפרועות.

אני יכול להעלים מזה עין. צחקתי מהתשובה שלו, ודומה שהוא נהנה מהצליל מפני שפיו זע קלות. לא בדיוק חיוך, אבל קרוב. בעיניי, מישהי שמבחינתה חיוך נועד להסוות רגשות, היה זה שינוי מרענן. "נעים להכיר אותך. אני מעריץ גדול של העבודה שלך בארגון." נוער חסר בית באמריקה היה הדבר היחיד שנשאר מהחינוך האומלל שאימי העניקה לי – ארגון צדקה שהיא דחפה אותי להצטרף אליו בגיל צעיר ושכבש את ליבי ומאז לא הרפה ממנו. החיוך המרומז נגזר. "לא הייתי קורא לזה עבודה. המשרד שלי ממלא צ'קים. אני לא עושה מעבר לזה."

"התמיכה הזאת משמעותית." תמיכה, בלשון המעטה. בשנה שעברה תרמתי חצי מיליון דולר מהכסף שלי, שישה אחוזים מסך התרומות השנתיות. הצ'ק שלו כיסה תשעים ושניים אחוזים. מספיק להעניק לו תואר יושב־ראש של כבוד במועצת המנהלים של הארגון,

אף על פי שהוא מעולם לא הראה את פניו במתקן או בפגישות המועצה. בשיחות חולין על קפה ודונאטס עבשים הגיעו לאוזנינו השמועות על אודות יושב הראש שלנו. בת' הורטון, אימא חדת-לשון לשבעה ילדים שהסתובבה עם ארשת פנים קודרת-תמידית, מלבד כשחלקה איתנו שמועה מרגשת במיוחד, וסיפרה לי על נערות הליווי.

"היו מאות," היא גילתה לי בסוד בפגישת המועצה בשנה שעברה, ומיד דחפה לפיה דונאט שלם מכוסה באבקת סוכר לנגד עיניי, הסיכויים שלה להיחנק עניינו אותי בערך כמו דיון על חיי המין של שארפ. "האח של הנהג שלי עובד כקונסיירז' בדירה שלו בעיר התחתית והוא אמר שנשים מופיעות שם בכל שעה משעות היום. הן יפות, אבל ברור שהן זונות. הוא אף פעם לא יוצא איתן מהבניין והן נשארות אצלו רק כמה שעות." אני מהנהנת, וחלק ממני מאמין לה. זה יסביר מדוע מעולם לא צילמו אותו עם אישה. למראית עין, האיש לא יוצא לדייטים, עובדה שמעבירה את נשות סן-פרנסיסקו על דעתן ולעיתים מציתה שמועות על הומוסקסואליות. השמועות אף פעם לא הרחיקו לכת... יותר מדי נשים שפגשו אותו ועבדו אצלו הפריכו אותן. זה מצא חן בעיניי, המחשבה שאלה זונות, שהוא משחרר את השדים שלו עם יצאנית כלשהי בפרטיות ביתו.

התמיכה הזאת משמעותית. הוא לא הגיב להערה, והיא נשארה תלויה בחלל האוויר. לגמתי מהשמפניה. "אני מופתעת לראות אותך כאן."

"למה?" מבטו הממוקד כקרן ליזור ערער את שלוות נפשי. כשהוא הסתכל עליי עיניו לא הססו לרגע, ולא היה לי ספק שהוא יקשיב לדברי ויעבד אותם בהתאם. ניסיתי להירגע, הלחץ להשיב לו באינטליגנטיות ניכר והידיעה שאני נמצאת בנוכחותו של אדם מבריק הכבידה עליי. מעולם לא הייתי מסוג הנשים שחושבות שאינטליגנציה היא תכונה סקסית, ארבע שנים בממלכת החנונים בסטנפורד יכולות לרפא כל אישה מההנחה השגויה הזאת. אבל הגבר הזה... אולי זאת לא היתה האינטליגנציה שלו. אולי זה היה שילוב של אותה האינטליגנציה עם

ביטחון עצמי והסקרנות שהוא עורר בי, מעורבבים בכוס מרטיני שכל כולה חזות מרשימה.

משכתי בכתפיי. לגמתי עוד לגימה מהמשקה בשביל האומץ. הצטערתי שאין לי משהו חזק יותר משמפניה. שמתי לב שהוא התקרב אליי, ונתקפתי דחף עז להתקרב ולהריח אותו. להניח את ידי על שולי החליפה שלו ולמשוך אותו אליי כדי לברוק איך הוא יגיב. האם הוא ימשיך להביט בעיניי? יעשה צעד לאחור? או שיגרור אותי למקום פרטי ויזיין אותי עד אובדן חושים? הביטחון העצמי הפזיז שהיה לי קודם התערער בנוכחות הגבר הזה.

בלעתי רוק. ניסיתי להחזיר את מחשבותיי לשיחה. "אף פעם לא ביקרת בקמפוס. או הגעת לפגישה של המועצה. פשוט הנחתי שלא תגיע גם לאירוע ההתרמה באביב." "תומאס יאנר מופיע ברשימת האורחים. אני מקווה שאוכל לדבר איתו. הוא לא עונה לשיחות שלי."

"אההה..." התקרבתי אליו. דיברתי בשקט. "אז זה מארכ." "זאת התוכנית. זה יעזור לי אם תצטרפי למזימה." הוא הרים את גבותיו בשוככות וכל עצם נשית בגופי עברה לדום. כן, בהחלט לא גיי. יכולתי להבין מדוע העובדות שלו מיהרו להגן עליו. שתי דקות בנוכחותו והגוף שלי כבר חווה תשע עליות חדות ברמת הגירוי המיני. בלעתי רוק. עטיתי הבעת פנים אגבית. "על מה חשבת?"

***

הוא לא נזקק לשותפה למזימה. הוא היה אחד האנשים העשירים בעולם. העוצמה שלו השתוותה לזו של ביל גייטס בקרב הקהילה הטכנולוגית. אבל מילאנו את התפקידים שלנו נאמנה. פלירטטנו מעל למגשי גבינות והתלחשנו מעל לכוסות שמפניה. חגגנו בחיוכים יודע־סוד כשכיתרנו את יאנר – אני מצידו האחד, ברנט מצידו האחר. המתנתי שהשיחה שלהם תמריא, ואז התרחקתי. נסוגתי לעברו השני

של החדר, שם אן וטרס, אישה מחומצנת עם שדיים בגודל דאבל-די, ניגשה אליי תוך שהיא מלקקת מאצבעותיה שאריות מקציצת הסרטן, ומייד התחילה לגולל בפני סיפורים על מסע השופינג האביבי שלה בעיר. הנהנתי בנימוס שעה שמחשבותיי נדרו, ונחישותי לחיות חיים אחרים התחזקה עם כל ליקוק אצבע חסר נשיות. הגנבתי מבט לעבר ברנט, וראיתי אותו מהנהן לעבר יאנד בריכוז תהומי.

בתוכי, הרגשתי ניצוץ של השתוקקות, והמשיכה שלי אליו הפתיעה אותי. ציפיתי שאכבד את האיש, ללא ספק – בלתי אפשרי שלא לכבד מישהו עם איי.קיו כפול משלי, שתרומותיו השנתיות היו הדם שבזכותו הלב של חצי מהצדקות בעיר המשיך לפעום – אבל אילו אי פעם הייתי משערת לעצמי איך ארגיש אם אפגוש את האיש המתבודד, הייתי מניחה שהוא לא ימצא חן בעיניי.

סיבה מספר 1: הוא היה עשיר מעבר לכל דמיון וניהל את חייו בהתאם מאז שהיה מתבגר, כולם שירתו אותו וכרכרו סביבו בכל יום מחייו הבוגרים. זה היה מתכון בדוק לחרא.

סיבה מספר 2: הוא היה אינטליגנטי מעבר לכל דמיון. הייתי מצפה שיהיה לו אגו גדול כמו המוח שלו ושהתוצאה תהיה חנון יהיר ומנופח מחשיבות עצמית. מישהו שמצפה לכניעה בדמות סגידה. מישהו שמפזר עובדות לא מעניינות בזמן שהוא נועץ את מבטו בשדיים שלי. אבל לא ציפיתי לכל מה שהוא לא היה. בטוח בעצמו באופן ששידר שלוה פנימית. צנוע. משגע. מעניין להפליא מבלי לשחק משחקים.

הוא הסית לרגע את מבטו מיאנד, עיניו נמשכו אל שלי, וכל העולם עצר מלכת כשמבטינו נפגשו. הוא הפנה את מבטו וראיתי אותו מושיט את ידו ללחיצת יד משועממת, ואז הוא זז, שיחרר את יאנד בחיוך נימוסי, ורגליו נשאו אותו אליי. מבטינו נפגשו שוב, ואם כי רציתי, לא יכולתי להסיר ממנו את עיניי. יכולתי רק לצפות בו חוצה את החדר בצעדים בטוחים עד שהוא נעמד לפניי בעיניים מחייכות בזמן שהתאמצתי ככל יכולתי שלא להתעלף.

נוכחותו עצרה את השיחה. כשהבחנתי בדממה, העפתי מבט באן. "תסלחי לי, בבקשה," לחשתי וניצלתי את ההזדמנות להימלט. ברנט

משך את הכיסא שלי לאחור והנהן בנימוס אל חברי לשולחן, שעניינם הערניות עקבו אחר כל תנועה שלו, מעגל של ציפורי טרף מוכנות לסעודה הבאה שלהן. יחדיו, כשידו מובילה אותנו, ברחנו לעבר הדלתות האחוריות.

"תודה על העזרה שלך עם יאנד", אמר רכות, והרכין את ראשו קלות לעברי.

"תודה שהצלת אותי מהנשים ההן", לחשתי בתשובה וחייתי בנימוס כשחלפתי על פני נורה בישופ, אישה שהייתי בטוחה למדי שבילתה את מרבית שנות התשעים שכובה על הגב מתחת לאבא שלי. נדרשו לנו שניים-עשר צעדים להגיע לדלתות. שניים-עשר צעדים שבמהלכם התחוור לי עד כמה אני רוצה את הגבר הזה. חשבתי על הסיפורים – על הזונות – ואז ידו החמה עברה מגבי התחתון למרפק שלי, עדינה אך תקיפה. הוא שלט בי באדיבות. ורציתי עוד. נזקקתי לעוד. ואז שנינו היינו בחוץ, לבדנו במרפסת, וליל הקיץ החמים הביא עימו משב רוח מרגיע שהדיף ניחוחים וקייץ. שם, ידו הרפתה מהמרפק שלי וסוף סוף היה לי רגע לחשוב בבהירות.

הנחתי את מרפקי על מעקה המרפסת המחוספס, חיתוך הבטון העניק לי נחמה על רקע ההוד וההדר שהגיעו לצד עושר מגוחך. הכול היה רק הצגה. כל השנה גייסנו כספים למען ילדים שעצם המחשבה על נעליים חדשות מעלה דמעות בעיניהם, ובזבזנו מאה אלף דולר על מסיבה. הסתובבתי לאחור והתבוננתי בחלונות שהתנשאו לגובה שלוש קומות ומסגרו את ההפקה כולה בכל תפארתה המזויפת. ואז העפתי מבט בברנט, אלגנטי ונאה ועטוף חליפה שחורה – התמונה הלמה את העולם הזה אך הגבר הזה לדעתי היה טוב מזה. "זה היה שווה את זה?" הנהנתי לעבר המסיבה ואז הבטתי בו, בצדודיתו החדה, עיניו התמקדו בקו האופק, בזהר המהבהב של הלפידים שבערו בחוץ והאירו את הצללים שעל פניו בדרמטיות. "להתמודד עם העופות הדורסים האלה בשביל ההזדמנות לדבר עם יאנד?"

"זה היה שווה את זה ברגע שראיתי אותך." המילים נאמרו ברוך. אך השפעתן היתה דרמטית.

חייכתי, עלייתי על המדף הצר כדי להישען מעבר למעקה, כך שכל פניי יפנו לעבר הרוח. "אתה לא מכיר אותי, ברנט." אפילו אני לא מכירה אותי.

"לא, אני לא." אמר במתינות, כאילו זה לא היה חשוב.

הסתובבתי והסתכלתי עליו. ראיתי את הבעת פניו הרגועה. הוא היה יציב, חסר מורא. כאילו העובדה שנמשכתי אליו לא היתה חשובה, בין אם תודות לביטחון העצמי שלו או מפני שלא היה לו אכפת אם לעולם לא נראה זה את זה טוב. העדפתי לחשוב שזה הביטחון העצמי שלו, האפשרות השנייה היתה בעייתית. לא הייתי רגילה לסירוב, להפסד, התקשיתי לשאת את המחשבה שיידחו אותי. לא ידעתי מי אני, מה רציתי, אבל ידעתי שאני רצויה. אם היה לי משהו, היתה זאת אמונה עצמית. בלעתי נטע זר של חוסר ביטחון. "בוא נלך מפה." עכשיו הוא סובב את ראשו. ידיו היו בכיסיו, הוא התקרב אליי עד שיכולתי להריח את הבושם שלו, ניחוח יקר שגרם לי לחשוב על יכטות וסיגרים. "לאיפה את רוצה ללכת?" הסתכלתי קדימה, עצמתי את עיניי לעומת הרוח שנשבה מהים, ונשפתי. "אני רוצה ללכת מכאן."

פרק 3

זינקנו מעל לגדר המרפסת בצד הרחוק, שם סגרו אחד מגרמי המדרגות לכבוד המסיבה, והאקט המרדני הזניח היה מגוחך באופן מושלם. חלצתי את נעלי העקב ורצנו במורד המדרגות ברגע שהזכיר לי את סינדרלה, ידו החזקה משכה את ידי, ואצבעותינו השתלבו אלו באלו כשהגענו למטה. ניסיתי לאסוף את שולי השמלה, הבד היקר נהרס כך שלא יהיה מנוס מלקבוע לוורסאצ'ה פגישה עם שירותי הניקוי היבש שלי. הרמתי ידיים וחיפשתי את הנהג שלי, ים המכוניות השחורות שבמגרש החניה סימל את אי היכולת של אנשי המעמד הגבוה לגוון באופן כלשהו. מכונית הרולס רויס הכסופה זוה כשהבחינה בי ראשונה, וכפפה לבנה של בל-בוי הופיעה לפניי ופתחה לי את הדלת. "מיס פיירמונט", אמר הצעיר בנוקשות והושיט לי את ידו כדי לעזור לי להיכנס לרכב.

משהו בי ציפה שברנט יגע בי כשנהיה במכונית, שידו תתגנב אל רגליי, שחובב הזונות שבו איכשהו יצמיד את שפתיו היפהפיות לגופי. הוא לא עשה דבר מלבד להתיישב לידי, ואצבעותיו טפפו בקצב על משען היד כשהביט מבעד לחלון.

"לבית שלי, מארק." הנהג של המשפחה שלי, גבר שהיה חלק מחיי מעל לעשור, הנהג, ועיניו לא הציצו במראה הקדמית אף לא לרגע. השתמשתי בשירותיו לעיתים נדירות ששמרתי למצבים כמו זה, לאירועים שבהם היה מצופה ממני לשתות אלכוהול. על אף העובדה שאימי היתה זאת ששרבטה את שמה על הצ'קים שלו, הוא היה נאמן לי. לא ידעתי אילו סודות הוא שמר בשביל ההורים שלי, אבל הסודות

שהיו לו עליי יכלו למלא ארונית תיקיות. הפנית את תשומת ליבי ממנו לאיש המיסטורין שישב לידי.

הכרתי לא מעט גאונים. סטנפורד היתה עמוסה בהם לעייפה, כך שהיה לי ניסיון עם כל סוג ודגם מהם. רובם היו מחולקים לטיפוסים מוכרים. אלה שהגנטיקה בירכה אותם באינטליגנציה אבל נעדרו כישורים חברתיים. היו גם הגברים השחצנים, חסרי הביטחון, שניסו להיראות בטוחים בעצמם בכך שהקיא עוברות בכל הזדמנות אפשרית. והיו אלה שערערו את שלוות נפשי יותר מכול: הטיפוסים השקטים שצפו כך שעה שהבחינו בכל ניואנס מהאופי שלך כדי לנתח הכול בזמן מאוחר יותר. מהסוג שחלק איתי רכב באותו רגע.

הוא ניתק את מבטו מהנוף ופנה אליי. בחן אותי במבט עז ומלא פתיחות, ועיניו גירדו וחשפו כל נקבובית פצועה בנפשי.

"תפסיק." המילה יצאה מפי לפני שהספקתי לעצור אותה.

פיו זע קלות. "למה?"

"אל תחשוב. המוח שלך בטח זקוק למנוחה." חייכתי.

"את מודאגת ממה שאני עלול לגלות?"

"לא." כן.

"למה עזבת איתי?" ראיתי סקרנות גלויה בעיניו. כאילו שאישה

כלשהי צריכה להסביר מדוע היא ברחה עם מיליארדר.

"חשבתי שצריך להיות לך לילה אחד שלא תצטרך לשלם עליו."

עיניו חייכו. "אני אוהב לשלם."

"למה?" עכשיו אני הייתי סקרנית. לגבי כל פרט בגבר הזה. הוא

היה מרתק, והדבר הכי מעניין בו היה שהוא בכלל לא דאג ממה שחשבתי על ההתנהלות שלו.

"זה פחות מסובך. אני יכול להחליט איזה לילה מתאים לי. לא

מעורבים בזה רגשות."

"רגשות יכולים להפוך את זה ללוהט יותר."

"ולכואב יותר."

"נפגעת?"

"עדיין לא." הוא נעץ בי מבט יציב והדגיש את המילים באופן

משונה, הרגשתי כאילו הוא מגיש לי את ליבו בשתי ידיים, בטוח שהוא צועד אל מותו.

לפתע לא רציתי את זה. לא רציתי את האחריות או את לחץ הציפיות. לא רציתי לעשות דבר מלבד להחזיר את האור לעיניו של הגבר הזה.

המכוננית האטה וראיתי את השער לפנינו, התקדמנו באיטיות בזמן שחיכינו להיכנס. שלחתי את ידי, התרתי את החגורה שלו, ועיניו עקבו אחרי בגבות מעט מורמות.
"הגענו."

***

מארק הוריד אותנו מול דלתות הכניסה, ידי לחצה על ידית הדלת ואז נשלחה לאחור בגניבה ומשכה את ברנט לתוך הבית החשוך, צעדיו השקטים עקבו אחרי היישר לירכתי הבית. שם החליקה הזכוכית בדממה לעומת הגומי כשפתחתי את הקיר האחורי של חדר השינה שלי והאוקיאנוס נפרש לפנינו. כבר עשיתי זאת בעבר, הנוף היה מרשים, אוויר הים טיהר את החדר מתחושת המחנק, ולפתע הנוף נראה לי מביך מול גבר שכנראה קנה לעצמו כמה איים. נפניתי ממנו כדי להסוות את הסומק שלפתע פשט בלחי והרמתי את שיערי.
"תפתח את הרוכסן שלי."

היה רגע של שתיקה, רגע שבו היטיתי את ראשי וחיכיתי להרגיש את לחץ הרוכסן על גבי. ואז הוא הגיע, המשיכה האיטית, אצבעות ידו האחרת עוקבות אחר הרוכסן, ארבע נקודות שמלטפות במורד גבי החשוף כשהוא פתח את הרוכסן עד הסוף, מעבר לעיקול הגב שלי. הוא עצר כשחצי מהגב שלי חשוף, קצב נשימתו השתנה ונשימותיו המקוטעות העלו חיוך על פניי. אז, הוא ככל זאת אנושי. ידיו גלשו מעלה, נקודות מגע חם, רפרפו על כתפיי, הסירו מעליי את השמלה, והברד גלש במורד זרועותיי ונפשט מגופי. הסתובבתי, ערומה מלבד לבגרי התחתונים, ונעצתי מבט שובב בבגדים שלו.

"תיפטר מהם."

"תעשי את זה בעצמך." נימת קולו היתה הן קריאת אתגר והן פקודה.

נענעתי את ראשי. "אני צריכה לשבור את ההרגל שלך לחלק פקודות לנשים."

הוא הזדעף, משך את עניבת הפרפר שלו עד שהשתחררה והחל לפרום את הכפתורים בקדמת החולצה שלו. "מתי בפעם האחרונה עשית מה שאמרו לך?"

משכתי בכתפי. "קשה לי להיזכר, זה היה מזמן." ואז, אף על פי שרציתי לעמוד שם ולצפות בו מתפשט, הסתובבתי וצעדתי מתוך השמלה, שמעתי צליל חבטה כשהנעל שלו נשמטה על הרצפה. התקרבתי אל המיטה, שלחתי את ידי כדי להסיר את כיסוי המיטה, ונרתעתי קלות כשהרגשתי את ידו החמה מסובבת אותי בחזרה אל החזה המוצק שלו. נצמדנו זה אל זה בכל גופינו, עור לעומת עור, מישורים נוקשים לעומת קימורים רכים. דבר לא הפריד בינו לביני... "אתה לא לובש תחתונים?" לחשתי, פנינו היו סנטימטרים ספורים אלה מאלה, וזוהר הלילה האיר את פניו.

"נראה לי כמו בזבוז זמן." הוא לא נישק אותי, אף על פי שהרמתי את הסנטר שלי והזמנתי את המגע. ידו חמקה אל מתחת לקו התחתונים שלי וחיפנה את ישבני.

"אז מה זה אומר על התחתונים שלי?"

"הם הסחת דעת יפה." ידו גלשה מעלה ונכרכה בחוזקה סביב מותניי, ונרמה לי שראיתי חיוך מבזיק על פניו לפני שהוא הטיל את שנינו על המיטה.

עור חשוף נצמד לעור חשוף, רגליים נשזרו אלה באלה. זחלתי במעלה גופו, פיותינו נפגשו ויצרו את נשיקתנו הראשונה. פיו היסס, ידיו היו בטוחות, ולרגע תהיתי אם הוא נישק את נערות הליווי לפני שזיין אותן. ואז, הנשיקה העמיקה, החיבור בינינו הושלם, והוצאתי מראשי כל מחשבה על זונות.

דממה נפלה עלינו כשהוא התרומם, התרחק, והתיישב לצדי, גרר

את ידו מעל לקימורי עורי. דממה שהיתה מלאה בקולות רכים של נשימה, דממה שכל כולה רגע של החלטה, והוא הביט לתוך עיניי בשאלה.

לא עניתי באמצעות פי. אלא התגלגלתי עד שרגליי עזבו את המיטה וכפות רגליי נגעו בשטיח. ניגשתי לארון הבגדים שלי, פתחתי מגירה וחיטטתי בין התחתונים והחוטיוני עד שירי נגעה בנייר כסף. שלפתי קונדום וחזרתי, ועיניי טיילו בהערכה לאורך גופו כשהוא נשכב על גבו, חשוף לעיניי. עיניו חייכו אליי, פיו התעקל קלות והדגיש מה שעשוי היה להיות גומת חץ, והוא לא עשה דבר לכסות את האיבר המרשים שנח לעומת ירכו.

לא צפיתי את הביטחון העצמי שלו – כי חשבתי שחנן מחשבים בדרך כלל יתבייש יותר בגופו, ויהיה יהיר יותר באשר למוחו. אלא שהוא לא ציטט אף לא עובדה אחת, לא הזכיר את החברה או את הכסף שלו בדרך כלשהי. הוא התייחס ללילה הזה בדיוק כמוני, כאל שני אנשים בוגרים שרוצים ליהנות. הוא שלח את ידו לעברי, לקח את הקונדום, ואז הניח אותו מאחוריו על השולחן וידו חזרה ואחזה בשלי. "עדיין לא. בואי לפה." הוא משך אותי אליו והתקרב אליי עד שחלקים מגופינו נגעו והוא היה קרוב דיו לנשק את שפתיי, אצבעותיו התמקמו על כתפיי ועיסו את שרירי הצוואר שלי רכות, שוטטו בעדינות כשמגעו נע במורד הקימורים שלי. נשענתי על הכרית, עצמתי את עיניי ונאנחתי, וידיו גלשו נמוך יותר, נפרשו על שדיי, מגעו היה עדין כשפישק את ידיו ואסף אותי בזרועותיו. "את יפהפייה," אמר בלחישה מחוספסת שניכרה בגווני קולו. הוא התקרב אליי. "אני מצטער אם אני... לא רגיל לרומנטיקה, ליאנה."

עיניי נפקחו, ידיי המשוטטות זנחו את מסען העדין, שעמד להגיע לזין שלו. "לא נראה לי שזה מה שאני מחפשת."

"חשבתי שזה מה שכל אישה מחפשת." הוא משך אותי עד ששכבתי על צידי, זרועותיו הקיפו אותי וחפנו את ישבני והוא הצמיד אותי אליו – עד שרק אוויר חם הפריד בינינו.

הרמתי את מבטי לעיניו, והוא סוף סוף הרכין את פיו אל שלי.

לא. זה. זה מה שכל אישה מחפשת. פה שמגיב ברעב אך גם בעדינות כשמנשקים אותו.

את זה. הוא גרר אותי בתקיפות אל שפת המיטה, עיניו דומיננטיות, ידיו חזקות, הוא דחף את ידיי הסקרניות מטה, אל המזרן. את זה. ידיי בשיערו, ננעצות בכתפיו, גופי התקמר תחת לשונו הכישרונית שבין רגליי.

את זה. שנינו סבוכים בסדיני מיטתי, משקלו על פרקי ידיי, אותו רגע של חיבור קדמוני כשהוא פישק את רגליי וחדר לתוכי, הזין שלו זז בתנועות בטוחות, נשיקתו משתיקה את זעקות העונג שלי.

את זה. גופו התקמר לעומתי, ידיו הצמידו אותי אליו בחוזקה, הזין שלו נקבר בתוכי כשגמר, נאנק את שמי, נשימתו הנרעדת נפלה על פי כשהוא גלגל אותי מעליו וחדר אליי עוד פעם אחת אחרונה.

את זה. זה מה שרציתי, מה שהאני החדשה רצתה. רומנטיקה? היא יכולה לחכות.

פרק 4

"עשית מה?" הקול הצורמני הדהד במשרד הגדול, פגע בשולחנות העתיקים ובתעודות הממוסגרות וניתר בחזרה.

"אני אדם בוגר, ג'יליאן. יש לי כל זכות לארח את מי שאני רוצה."
"היא לא איזו זנוזנת שגרה בפארק קרוואנים, ברנט. היא אישה מכובדת במעגל החברתי שלנו. מאוד אינטליגנטית, אם כי זה לא בדיוק ניכר מחיי הפנאי שלה."

"לדעתי אלה נקודות לזכותה. נשמע שהיית מעדיפה שאצא עם בורה אנאלפביתית. יצאתי מהבית שלה אתמול בלילה וחזרתי הביתה מחושמל. עבדתי כל הלילה ופתרתי את הבעיות שהיו לנו בשחזור מידע. האישה הזאת הבעירה בי אש."

היא נעמדה ושרשרת הפנינים שלה רשרשה, זעם בער בעיניה כשאלה מצאו את יעדן ושרפו את העור בו נגעו. "היא מחפשת בעל. שם משפחה חדש, קו סיום למרוץ החיים שכל נערות החברה האלה חיות."

"העובדה שאת יודעת כל כך הרבה על הכוונות שלה מאוד מעניינת בעיניי."

"אתה מכיר אותי, ברנט. אני חושבת רק על טובתך. תאמין לי כשאני אומרת לך שאתה צריך להניח למה שקרה אתמול בלילה להיות סוף הסיפור. אתה לא צריך מערכת יחסים, ועדיף שתתרחק מהאישה הזאת. בפעם הבאה שהיצרים שלך מתגברים עליך, תן לי להתקשר לשירות."

הוא נשען לאחור, אחת מרגליו נצמדה לרגל של השולחן. "את

מבינה כמה זה מגוחך שאת מזמינה לי זונות. רוב דמויות האם היו מאושרות לראות אותי יוצא עם אישה מכובדת.”
”זה מה שאימא שלך היתה רוצה. סמוך עליי.”
הוא הזדעף, העיף פיסת אשפה לפח והביט בעיניה. ”חצי מהזמן אני לא מבין אותך.”
היא חייכה אליו ובפניה נימה של עצב. ”סמוך עליי, ברנט. אני יכולה להגיד אותו הדבר עליך.”

פרק 5

רצתי לאורך החול, נעלי הטניס שלי חרקו ממני מלח, החול נכנע תחת סוליות נעליי ועודד אותי להמשיך כשהרגשתי את שרירי מגיבים, רגליי התרוממו ומשכו, זינקו לפעולה כששעטתי במורד החוף, האצתי כשהבית שלי נגלה לעיניי, קו הסיום היה בטווח ראייה. חירחתי כשעצרתי, ידיי רעדו כשנחו על ירכיי, הבעירה שכחזי השתוותה לזעקת השרירים שלי, וההיי שקיבלתי מהאנדרופינים היה שווה את זה. הכרחתי את עצמי לעמוד, להתקדם, השרירים שלי נאנחו בהקלה בתגובה לקצב צעדיי הנינוח. נענעתי את זרועותיי ושריריי נרפו כשסובכתי את כתפיי וצווארי.

שלושה קילומטרים. פחות מאתמול, אבל מהר יותר. הצצתי בשעוני, בשעון העצר שקפא בו. 15:04. מחקתי אותו, השעה שוב הופיעה על המסך והתחלתי לטפס במעלה הגבעה, אל הֶדֶק, שם חיכו לי ספסל ועמדת מקלחת. האישה שעמדה ליד השער גרמה לי לעצור במקומי, גווה הנוקשה העלה בי זיכרונות מכל מנהלת שאי פעם היתה לי בתיכון. עצרתי, בחנתי אותה בחשדנות, והמשכתי להתקדם. "אני יכולה לעזור לך עם משהו?" פתחתי את השער, נכנסתי למרחב שבו היא עמדה, ותהיתי איך היא הגיעה לכאן, שעה שהעפתי מבט אל האזור שבקדמת הבית. היינו שיעור בניגודים, עורי היה רטוב מנתז גלים וזיעה ולבשתי רק חזיית ספורט ומכנסי לייקרה. היא לבשה לפחות שתי שכבות, גרבונים מתחת לחליפת מכנסיים, צווארון גולף הציץ מתחת לז'קט שלה. טיפות הזיעה שלי לעומת שרשרת הפנינים שלה. התלתלים החומים הפרועים שלי מרוסנים בקושי מתחת לסרט

ראש וגומייה, תסרוקתה המוקפדת בקושי רעדה תחת הרוח החזקה. אני עוד התנשפתי שעה שהיא עמדה, ישרה כסרגל, ומבט שכל כולו בוז קר על תווי פניה הקמוטים. קימטתי את מצחי למראה הבעת פניה. מה לעזאזל עשיתי לה?

"ג'יליאן שארפ." היא התחילה להושיט לי את ידה, שפתייה היו קפוצות, עיניה עברו עליי, אבל היא מייד התחרטה ובחרה להניד את ראשה במקום זאת, כאילו היא מלכת אנגליה ואני אמורה לקוד לה. "ליאנה פיירמונט. אני יכולה לעזור לך במשהו?" המוח שלי עבד שעות נוספות כשחזרתי על השאלה שלא קיבלתי עליה תשובה. ג'יליאן שארפ. סמנכ"לית הכספים של BSX, תאגיד הדיגיטל של ברנט. היא היתה הפנים שלפני הפנים, היא ניהלה את מסיבות העיתונאים, הראיונות, או פגישות ועד המנהלים. היא היתה, למיטב ידיעתי, מאוד אינטליגנטית, מאוד חריפה בכל הנוגע לעסקים, ומאוד עסוקה. מה שגרם לי לתהות מדוע היא עומדת על הדק שלי בשעה – הגנבתי מבט בשעון – 1:12 בצוהריים ביום שני.

"דיברתי עם ברנט הבוקר. הוא הזכיר את ה..." היא משכה באפה באופן שנראה לי כמו מורת רוח, תווי פניה נקפצו והיא העיפה מבט מרוגז במשב הרוח החזק, "פגישה הקטנה שלכם אתמול בלילה." היא בטח רוצה שאזמין אותה להיכנס. יהיה זה הדבר הנימוסי לעשות, בהתחשב בשמש שקפחה עליה ובאוויר המלוח שללא ספק הרס את חליפת השאנל שלה. הנחתי לה לעמוד שם כשעיכלתי את דבריה. "ו...?"

"אני יכולה להיכנס?" התרעמה, כאילו השאלה עצמה הרגיזה אותה, ואני כבשתי את החיוך שרצה לצאת ולהשתעשע איתה. "בבקשה." חייכתי. "את כבר נמצאת בשטח שלי, למה שלא תיכנסי לבית שלי." התיישבתי על הספסל לצד הדלת האחורית. התרתי את השרוכים של נעלי הטניס שלי לאט ככל שהתחשק לי, הרגשתי את העצבנות שלה גוברת בזמן שחלצתי את הנעליים, ופשטתי את הגרביים, שטפתי את כפות רגליי היחפות, וייבשתי אותן. אלמלא היא היתה שם, הייתי מתפשטת. נכנסת למקלחת החיצונית. משפשפת את

הזיעה מגופי ונהנית מחצי שעה של מים חמים שמכים ומעסים את שרירי הלאים. ואז הייתי מתעטפת במגבת ונכנסת הביתה. אז הנה, לליאנה החדשה בכל זאת נשאר עור קצת נימוסים. ניגבתי את כפות רגליי במגבת ופתחתי את הדלת. הוצאתי שני בקבוקי מים מהמקרר, החלקתי אחד מהם לעבר ג'ליאן על פני האי במטבח, והיא בחנה את הבקבוק ואז הניחה אותו בחזרה על המשטח. היא לא אמרה דבר בזמן שהבטתי בה, גמעתי כל טיפה שהיתה בבקבוק ומחיתי את פי בגב כף ידיי. שתיקה. לא היתה לי שום כוונה לדבר. היא היתה האורחת שהגיעה בהפתעה. האישה המאוד עסוקה, החשובה, שהיה לה מה לעשות. אני יכולתי לעמוד שם כל השבוע וזה בכלל לא היה משפיע עליי. היא כחכחה בגרונה בצליל שהצחין מאריסטוקרטיה, אבל אני ידעתי מאיפה היא הגיעה. קראתי כתבה עליה במגזין גלאמוד שהכריזה עליה כעל אחת הנשים החזקות ביותר בעמק הסיליקון. היא לא היתה בת אצולה. אפילו לא היתה לה ההשכלה המתאימה. היא למדה בקולג' מקומי. עבדה כמורה לכיתה ד' עד 1997, כשהאחיין שלה, אותו ברנט שארפ הנזכר לעיל, בנה מחשב במרתף שלו. מחשב שגרם למוצר החדש ביותר של IBM להיראות כמו קערת ג'לי. מחשב שגרם להורים שלו לוותר על כל אחת מתוכניותיהם לעתיד ולהשקיע את חסכוניותיהם בברנט. הוא היה צעיר. בן אחת-עשרה. ונזקק למלווה. אז דודה ג'ליאן התפטרה מעבודתה ותלתה את כל תקוותיה בברנט. התקיימה מתלושי מזון ומהחסכוניות שלה בחדר השינה הפנוי בבית של ברנט במשך שנתיים. ואז היא תיווכה את העסקה הראשונה שלהם והנקודה העשירונית בחשבונותיהם של כל בני משפחת שארפ עברה שבעה מקומות ימינה.

"אני רוצה שתתרחקי מברנט."

וואו. לא לזה ציפיתי. ציפיתי שהיא תשלוף יומן פגישות ותמצא תאריך מתאים לחתונה שלנו כל עוד לוח האירועים של הקיץ עוד היה פנוי. בלעתי את המים שבפי לפני שדיברתי. "סליחה?"

"ברנט לא צריך מערכת יחסים שתסיח את דעתו כרגע." היא

נשארה במקומה, עמדה על הרצפה בבית שלי, בבועה שכל כולה ג'יליאן, גבה עוד זקוף, מקל עוד תקוע איפשהו בתחת שלה. היא יודעת שהוא נפגש עם זונות? "זאת נשמעת לי כמו החלטה שברנט צריך לקבל." נשענתי על הדלפק והישרתי לעיניה מבט יציב. את בבית שלי. קחי צעד מזויין אחורה. "למיטב ידיעתי הוא כבר לא בן אחת-עשרה."

עיניה הבזיקו, כאילו המידע היה סוד ולא משהו שהיה ידוע לכל מי שמוכן להיפרד מ-3.99 דולר. לסתה התהדקה. "אל תניחי שאת מכירה אותו, או שאת יודעת עליו משהו רק מפני שערכת חיפוש באינטרנט. הוא לא בנוי למערכת יחסים, אין לו זמן אלייך. באתי לכאן, אישה לאישה, כדי לבקש ממך לתפוס מרחק." "ואני אומרת לך, אישה לאישה, שזה לא עניינך." מעט העניין שהיה לי בברנט גבר עשרת מונים עם כל מילה שיצאה מפיה. במשך עשרים וחמש שנים חייכתי וצייתי. המורה הקפדנית הזאת לא תעמיד אותי במקומי.

היא זזה, חיטטה בתיק היד שלה, הדמס בגוון שמנת שהיה לי בירוק. צחוק בעבע בגרוני כשראיתי מה היד שלה שלפה. "את מתכוונת לנסות לשחד אותי כדי שאתרחק ממנו?" ידה קפאה למשמע צחוקי, עיניים נוקשות התמקדו בי כשלחצה על העט שלה. "בילינו לילה אחד יחד. הוא לא עומד להציע לי נישואים." "ליתר ביטחון," אמרה בנוקשות. "מה גם שבשלב הזה עדיין לא מעורבים רגשות כלשהם. לך יהיה קל לתפוס מרחק. את נערה נבונה. אני בטוחה שתקבלי החלטה אינטליגנטית." היא חתמה את שמה על צ'ק שהיא מילאה מבעוד מועד, תלשה אותו מהחבילה בעידון של צבוע, ודחפה אותו לעברי, כאילו אצבעותיה יכוו אם תמשיך לאחוז בו.

לא הסתכלתי עליו. המשכתי להביט בפניה עד שהיא הרימה את מבטה בכעס ומבטינו נפגשו מעל לאי הגרניט. "אני מעריכה את הביקור, אבל נראה לי שהגיע זמנך ללכת." "זה לטובתך, יקירתי. את לא רוצה את ברנט. הוא סחורה פגומה."

המילים המרירות נאמרו בנימה של חיבה, אך הדקות לא צמצמה את האמת שבעיניה. היא האמינה בזה. היא הניחה את הצ'ק. דחפה אותו לעברי עם העט שלה.

"אני לא צריכה את הכסף שלך."

"מיליון דולר מעולם לא הזיקו לאף אחד, יקירה."

עיניי נפלו על הצ'ק והופתעתי לראות את שמה מתנוסס בראשו. מיליון דולר. מבחינתי, היה זה עוד בית נופש. אולי דירה בקולורדו. שום דבר שעשוי לשנות את חיי. אבל זה בכל זאת היה סכום כסף מכובד. במיוחד מתוך החשבון הפרטי שלה. "שווה לך להוציא מיליון דולר כדי שהוא ישאר רווק? או שזאת אני שהבזז שלך מכוון אליה?" שוב אותו הבזק של אפור. סערת רגשות טרופית התחוללה בתוך האישה הקטנה הזאת. "תאמיני לי. אני מעוניינת בטובתו של ברנט. ובטובתך."

דחפתי את הצ'ק בחזרה. "לא תודה. ואין לזה שום קשר לברנט. אני לא מוכנה לקבל שוחד, לא בעבור שום דבר." היא צחקקה, והצליל לא הכיל טיפה של עליצות. במקום זאת, הוא העביר ציפורניים ארוכות ומתות במורד גווי, התכווצות אחת ממיתרי הקול שלה שהקטינה אותי לכדי ילדה שובבה. "הו, כמה קל למישהי שנולדה לעושר להתנשא על אחרים מבחינה מוסרית. אני מאמינה שאילו היית נאלצת לעבוד יום אחד בחייך, היית מגיבה אחרת. אילו היית בונה את הבית הזה מהכסף שלך. קונה בעצמך את הנוף שלך לים."

הסתכלתי עליה וכבשתי תגובה שהיתה בעיקרה חסרת תוכן. היא צדקה. אין זה אומר שהתכוונתי להניח לה לעמוד שם, בבית שלי, ולגרום לי להרגיש אשמה על כך. צפיתי בה קורעת את הצ'ק לשניים. מניחה לפיסות להתפזר על הדלפק.

"בסדר. את לא רוצה את הכסף שלי? מה עם ארגון הנוער?"

אצבעותיי התהדקו על הדלפק, האווירה במטבח השתנתה לחלוטין באותו הרגע. היא לא תעשה את זה. היא לא יכולה לעשות את זה. "מה איתו?"

"בשנה שעברה BSX תרמה..." מבטה עבר על המטבח, כאילו היתה עסוקה בחישוב מתמטי מורכב.

"שבעה וחצי מיליון דולר." מצאתי את קולי – הוא בקע מתוך גרוני כאורח לא קרוא. היא לא תעשה את זה.

"שבעה מיליון שש מאות," תיקנה אותי בקול תקיף. "אני עומדת בראש צוות התרומות שלנו, נוסף על שתיים-עשרה מחלקות אחרות ב-BSX. תתרחקי ממנו, אחרת אבטל את התרומה השנה."

עולמי הלך וסגר עליי. התרומות היו אמורות להתקבל בחודש הבא. ביקשנו שמונה מיליון מ-BSX, תרומה שאמורה, נוסף על ההוצאות הרגילות, לשלם חוב פתוח על שלושה בתים חדשים שהתחלנו לבנות בשנה שעברה. ללא התרומה הזאת, הארגון יאלץ לכסות את שתי המשכנתאות לשנה שלמה. משימה בלתי אפשרית. ולמען האמת, עם כישורי גיוס הכספים שלי... לא יכולתי להשלים את הגירעון הזה. אין סיכוי. בקושי הצלחתי לגייס את שני מיליון הדולר שהכנסתי בשנה שעברה. בלעתי רוק. הבטתי באישה המרושעת הזאת שלפתע החזיקה בכל הקלפים. והתכוונה להשתמש בהם נגד ילדים חסרי בית.

"עופי לכל הרוחות מהבית שלי."

וכך החלה מערכת היחסים שלי עם ג'יליאן.

פרק 6

לא הגבתי טוב לכך שאמרו לי מה לעשות. והייתי אנוכית. שתי תכונות שדרבנו אותי להתקשר לברנט. להציב את עצמי במרכז חייו בכל דרך אפשרית.

אבל לא יכולתי להתעלם מהילדים. הילדים שאיתם ביליתי את ימי שלישי וחמישי, ההפסקה היחידה שהיתה לי מחיי השטחיים, ההצצה שקיבלתי לקיום בודד ועצוב שארגון הצדקה שיפר בכמה דרכים מזעריות. בדרכים חשובות. הזקנה הזאת צדקה לגבי דבר אחד. בשלב הזה לא היו מעורבים רגשות כלשהם, לא היתה סיבה שמנעה ממני להתרחק ממנו. להתרחק ממנו ולאפשר לאלפי ילדים לזכות במעט אור בחייהם השנה. האם יכולתי לקחת להם את זה רק כדי להכעיס את ג'יליאן שארפ?

כן. כנראה. מעולם לא טענתי שאני קדושה. מניפולציות לעולם לא יביסו אותי. מה גם שאסור היה לי להפסיד. המנטרה החדשה שלי היתה לעשות כרצוני, לא מה שהחברה ציפתה או רצתה שאעשה. מבחינה זאת, הרגשתי כמעט מחויבת להושיט לה אצבע משולשת. מזגתי כמות נדיבה של קלואָה לקפה, התיישבתי על הספה, והתחבטתי בהחלטתי. תהיתי מדוע ג'יליאן התנגדה כל כך לאפשרות שעדיין לא הפכה לאפשרות? האם אני הייתי הבעיה? האם היא טיפחה שנאה כלשהי כלפי אישה זרה שהיא מעולם לא פגשה? או כלפי כל אישה שעלולה להפריע להתנהלות חייו של ברנט? בתוך כמה מטבחים היא עמדה? כמה צ'קים כתבה? עם כמה יריבות התמודדה?

כעבור שלוש כוסות קפה, שקעתי בשינה על הספה תוך שהכרית מטביעה דוגמאות יקרות על לחיי. כשהטלפון צלצל, התעוררתי מייד לחיים, ידיי ורגליי התנועעו כמו תחנות רוח שעה שנאבקתי לקום על רגליי, עד שלבסוף התעשתי.

לרגע עמדתי מבלי לזוז, כפות רגליי היחפות על רצפת הבמבוק, ממצמצתי וניסיתי למצוא את מקור יקיצתי. הצלצול הצורמני הזכיר לי למה התעוררתי, עיניי המעורפלות מצאו את המכשיר על הדלפק במטבח, רגליי החלשות נשאו אותי אליו.

על המסך התנוסס השם ברנט. השתקתי אותו, התנודדתי בחזרה אל הספה והתמוטטתי עליה, פנים קודם. תחשבי על הילדים.

***

התנומה השנייה שלי הסתיימה קצת אחרי ארוחת הצוהריים, נהמת הבטן המרוגזת שלי חלחלה מבעד לשינה מוכת האלכוהול. כבר השלמתי חצי מהשלבים הדרושים להכנת כריך סלט עוף כשנזכרתי שברנט התקשר אליי, אצבעותיי מכוסות המיונז הרימו את הנייד וחייגו לתא הקולי.

הודעה חדשה אחת. התקבלה בשעה 11:07 בבוקר.

"ליאנה. זה ברנט שארפ. נהניתי אתמול בלילה, מצטער שיצאתי מבלי לומר שלום. אני רוצה להזמין אותך לארוחת ערב הלילה בתור פיצוי. תודיעי לי אם את פנויה."

בלי איחולי פרידה כלשהם. הוא פשוט ניתק, הקול המוקלט הודיע לי אילו פעולות ביכולתי לנקוט באשר להודעה. לחצתי על 4, שמרתי אותה, סיימתי את השיחה, והשלכתי את המכשיר על הדלפק. סיימתי להכין את הכריך בקימוט מצח.

***

הוא התקשר פעמיים נוספות באותו שבוע. השאיר שתי הודעות קוליות.

בשבוע שאחריו שום דבר.

בשבוע שאחריו שום דבר.

בשבוע הרביעי הוא שלח זר סחלבים גדול. על הכרטיס נכתב רק, "תתקשרי אליי."

ביום השלושים וארבעה: BSX העבירו את התרומה השנתית שלהם, בדיוק מה שביקשנו, שמונה מיליון דולר.

ביום השלושים וחמישה, החזרתי לו שיחה.

"הי." ברקע השתררה דממה מוחלטת. אף מכונה לא זמזמה, אף רחוב עמוס של סאן-פרנסיסקו לא המה.

"אני מצטערת."

"תסמכי עליי, לעולם לא אעזוב שוב באמצע הלילה. למדתי את

הלקח."

צחקתי. נימת קולו הצינית גרמה לי לחייך. "זאת לא הסיבה.

באמת. פשוט הייתי צריכה לסדר כמה דברים לפני שאוכל להיפגש

איתך שוב."

המשפט הבא שלו היה גבב מילים. "לנקות את השולחן?"

לחכות שתוקפו של חוזה יפוג, למען האמת. "משהו כזה."

"אז... השולחן שלך פנוי?"

צחקתי. "סקסי ככל שזה לא נשמע, כן."

"יופי. אני רוצה להזמין אותך לארוחת ערב הלילה."

חייכתי. "תאסוף אותי בשבע."

***

כנראה שלג'יליאן היה קו ישיר למוח שלו. היא התקשרה כעבור שלוש שעות. המספר לא היה מזוהה, ועניתי בזמן שקיפלתי כביסה, הלכנים

שלי היו פרושים על הספה כמו דגלי כניעה.

"לא חשבתי שאת הטיפוס שמתנער מהסכמים." בלי דברי שלום

נימוסיים, בלי להציג את עצמה לפני שהיא מזנקת ללב העניין. זיהיתי את הקול שלה מיד, חיוכי התרחב ונמלאתי עונג שהצטבר במשך חודש למשמע הרוגז בקולה.

"הכל מותר באהבה ובמלחמה, ג'יליאן. יש לנו שנה לפני התרומה הבאה של BSX לארגון הצדקה. זה ייתן לשתינו די זמן לפתור את הבעיה הזאת."

"אני לא מאמינה שאזכור את השם שלך בעוד שנה." צקצקתי לעברה. "עצה ממני, ג'יליאן. אל תתנגדי, זה רק יגרום לי לרדוף אחריו יותר."

"עצה ממני, מתוקה," היא הטביעה את המילה האחרונה ברעל, אמרה אותה באריכות, באופן שגרם לי לקמר גבה בהערצה. "תביני כשמישהו מנסה לעשות לך טובה."

לא היתה לי תשובה שנונה לדבריה. לא הבנתי את פשרם די טוב כדי להגיב לה. בלעתי רוק, קיפלתי את הגופייה הלבנה שבידיי פעמיים והנחתי אותה על הערימה. "אל תדאגי לברנט. אני לא אפגע בו." "זה ממש לא מה שמדאיג אותי." היא היססה. יכולתי לשמוע את נשימתה נעתקת קלות לפני שהיא דיברה שוב. "תתקשרי אליי כשתגלי מה כן."

לא דיברתי איתה שוב תשעה חודשים. בלילה שגיליתי את סודו, התקשרתי אליה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן